

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 245/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., Trenčín, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo 39/2019 z 27. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 18. februára 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovaná v konaní vedenom Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4C 44/2008 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorú nadobudla v dobrej viere na dobrovoľnej dražbe od nevlastníkov, ktorí boli po dobu 7 rokov vedení v katastri nehnuteľností ako vlastníci, ktorí nadobudli vlastníctvo aj k podielu žalobkyne. Žalobkyňa v konaní tvrdila a preukázala znaleckým posudkom, že podpis na plnomocenstve, ktorým bol splnomocnený prevodca jej podielu 1/4 na nehnuteľnosti, nepatrila žalobkyňi, v súvislosti s čím bolo vedené aj trestné konanie. Okresný súd rozsudkom zo 7. decembra 2009 vyhovel žalobe a určil vlastnícke právo žalobkyne k spornému podielu

na nehnuteľnosti s odôvodnením, že v procese dobrovoľnej dražby nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Kúpnu zmluvu, na uzavretie ktorej bolo vystavené sporné sfalšované splnomocnenie, okresný súd prejudiciálne vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon pre absenciu vôle oprávnenej osoby – žalobkyne scudziť svoj podiel, ako aj pre rozpor takéhoto úkonu s dobrými mravmi. K námietke sťažovateľky o márnom uplynutí prekluzívnej lehoty zákonom ustanovenej pre uplatnenie neplatnosti dobrovoľnej dražby okresný súd poukázal na to, že dobrovoľná dražba bola realizovaná 19. novembra 2009, kým žalobkyňa podala žalobu o určenie vlastníckeho práva ešte vo vzťahu k právnym predchodcom sťažovateľky 26. septembra 2007, ktorí tak mali vedomosť o spornosti vlastníckeho práva pred realizáciou dražby. Zároveň realizáciou dobrovoľnej dražby nie je možné konvalidovať absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Vlastnícke právo možno v procese dobrovoľnej dražby nadobudnúť len od vlastníka veci, preto sa sťažovateľka nemohla stať vlastníčkou sporného podielu k nehnuteľnosti. Okresný súd poukázal na rozdielnosť právnej úpravy nútenej exekučnej dražby a dobrovoľnej dražby, z ktorých s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 22Cdo 1229/2003 vyvodil, že na rozdiel od exekučnej dražby nie je možné v procese dobrovoľnej dražby nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka.

3. Sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14Co78/2010 zo 16. februára 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietla s odôvodnením, že posudzovanie otázky nadobudnutia vlastníckeho práva právnymi predchodcami žalovanej nie je právne významné, pretože žalovaná nadobudla svoje vlastnícke právo príklepom na dobrovoľnej dražbe, čo je originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva, keď nadobúdateľ neodvodzuje svoje právo od právneho predchodcu, ale od zloženej právnej skutočnosti – udelenie príklepu a uhradenie sumy. Preto by sa žalobkyňa mohla domôcť určenia vlastníckeho práva len na základe určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby v prekluzívnej 3-mesačnej lehote. Toto oprávnenie však žalobkyňa nevyužila. Otázku neplatnosti dražby nie je možné posudzovať v inom konaní, než v konaní podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, ani ako predbežnú otázku.

4. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením č. k. 1Cdo 146/2012 z 27. januára 2016 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie so záväzným právnym názorom o nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka mimo rámca zákonom predvídaného spôsobu s poukazom na rozhodnutie ústavného súdu č. k. I. ÚS 50/2010 a č. k. III. ÚS 48/2012, rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 2Obo 116/2009, č. k. 3Cdo 144/2010 a č. k. 6Cdo 107/2011. Osobitne vo vzťahu k dobrovoľným dražbám poukázal na publikované rozhodnutie č. k. 2MCdo 20/2011 (R 61/2014), podľa ktorého: „*Ak ten, vec ktorého bola dražená v rámci dobrovoľnej dražby, nebol jej vlastníkom, nestal sa vydražiteľ príklepom a zaplatením ceny dosiahnutej vydražením vlastníkom draženej veci, a to ani v prípade, že bol inak zachovaný postup podľa § 10 až 33 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov.*“ V tomto rozhodnutí zaujal najvyšší súd aj stanovisko k názoru o originárnom nadobudnutí vlastníctva takto: «... *názor o originárnej povahe nadobúdania vlastníckeho práva v rámci dobrovoľnej dražby*

vychádza z paralely § 27 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. a § 150 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Dražobný príklep v rámci exekučného konania je totiž považovaný za spôsob originálneho nadobudania vlastníctva dobromyseľným vydražiteľom (porovnaj napr. II. ÚS 289/08). Takáto paralela však neobstojí. Okrem principiálneho rozdielu medzi povahou dražby v rámci exekučného konania, konanej súdnym exekútorom ako vykonávateľom verejnej moci (§ 2 Exekučného poriadku) pod dohľadom exekučného súdu (§ 148 Exekučného poriadku), je podstatný rozdiel v zákonnej úprave. Podľa § 140 ods. 2 písm. 1/ Exekučného poriadku totiž musí dražobná vyhláška obsahovať výzvu, aby sa uplatnenie práv, ktoré nepripúšťajú dražbu, preukázalo pred začatím dražby, s upozornením, že inak by také práva nemohli byť uplatnené na ujmu dobromyseľného vydražiteľa. Z citovaného ustanovenia je tak zrejmé, že zákonodarca vyslovene počíta s tým, že v rámci exekučnej dražby môže dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva dobromyseľným vydražiteľom, i keď povinný nebol vlastníkom nehnuteľnosti. Zákon č. 527/2002 Z.z. však neobsahuje žiadne podobné ustanovenia, z ktorých by sa dalo vyvodiť, že v dobrovoľnej dražbe dobromyseľný vydražiteľ môže nadobudnúť vlastníctvo draženej veci aj od toho, kto nie je jej vlastníkom (viď tiež III. ÚS 448/2010)... Ani platná dobrovoľná dražba, proti ktorej v lehote uvedenej v § 21 zákona č. 527/2002 Z.z. nebola podaná žaloba o neplatnosť, nemôže mať preto za následok nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom, ak navrhovateľ dražby (alebo záložca) nebol sám vlastníkom predmetu dražby.» V okolnostiach prejednávanej veci tak uzavrel, že absolútna neplatnosť nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (na právny úkon sa hľadá, ako by nebol urobený), pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému, a teda právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností, preto súd v konaní o určenie vlastníctva si musí túto otázku vyriešiť prejudiciálne, ak o nej už nebolo vydané rozhodnutie v inom konaní. Aj preto v konaní bolo nanajvýš aktuálne skúmanie platnosti kúpnej zmluvy z 3. júla 2000, rozhodujúce pre posúdenie veci je, že pôvodní žalovaní nadobudli dotknuté nehnuteľnosti v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd, vychádzajúc z nesprávneho názoru, že z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty na podanie návrhu na určenie neplatnosti dražby už nemožno vlastnícke právo žalovanej k príslušnému spoluvlastníckemu podielu k predmetnej nehnuteľnosti napadnúť, spôsobom, ako bol už naznačený, nepostupoval, preto dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

5. Z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť vedenú ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 556/2016. Táto ústavná sťažnosť sťažovateľky bola uznesením ústavného súdu zo 17. augusta 2016 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená najmä z dôvodu, že ide o kasačné uznesenie, v dôsledku ktorého sa vec vracia na ďalšie konanie, čo sťažovateľke umožňuje uplatňovať svoje námietky a argumentáciu v pokračujúcom konaní vrátane dovolacieho konania, preto by bol prípadný zásah do prebiehajúceho konania zo strany ústavného súdu predčasný a v rozpore so zásadou zdržanlivosti a minimalizácie zásahov do rozhodovania všeobecných súdov.

6. Krajský súd po vrátení veci na ďalšie konanie v intenciách záväzného posúdenia veci dovolacím súdom rozsudkom č. k. 8Co 221/2016 z 25. septembra 2018 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zo 7. decembra 2009 potvrdil a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

7. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď za nesprávne právne posúdenie považovala vyriešenie dvoch právnych otázok, ktoré sú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené rozdielne. Otázky, ktoré sú riešené v rozhodovacej praxi rozdielne, vymedzila sťažovateľka takto:

„Môže sa ten, koho vec bola vydražená v rámci dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách..., úspešne žalobou domáhať určenia vlastníckeho práva k tejto veci, ak v zákonom stanovenej lehote nepodal žalobu o neplatnosť dražby podľa § 21 ods. 2 citovaného zákona?“

Má súd chrániť právne postavenie dobromyseľného nadobúdateľa, ktorý nadobudol nehnuteľnosť od nevlastníka, ak tento nadobúdateľ, vzhľadom na okolnosti prípadu, konal pri nadobúdaní v dobrej viere a zároveň sa dôvodne spoliehal na verejný zápis v katastri nehnuteľností?“

8. Najvyšší súd napadnutým uznesením č. k. 1Cdo 39/2019 z 27. októbra 2021 odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné s poukazom na to, že naformulované právne otázky o možnosti uplatňovania určovacej žaloby pôvodného vlastníka a postavenia dobromyseľného nadobúdateľa v súvislosti s dobrovoľnou dražbou už nie je možné považovať za rozdielne riešené v rozhodovacej praxi. Už v predchádzajúcom dovolacom rozhodnutí v tejto právnej veci (č. k. 1Cdo 146/2012 z 27. januára 2016) najvyšší súd ponúkol právne posúdenie veci, ktoré sa na úrovni najvyšších súdnych autorít ustálilo v tam uvedených rozhodnutiach. Zároveň poukázal aj na právny názor veľkého senátu najvyššieho súdu č. k. 1VObdo 2/2020 z 27. apríla 2021, ktorý je záväzný aj pre iné senáty najvyššieho súdu a je potvrdením zásady „nemo plus iuris...“ v zhode s názorom najvyššieho súdu uvedeným v skoršom uznesení dovolacieho súdu z 27. januára 2016. Preto nastolené právne otázky považoval najvyšší súd za vyriešené.

II.

Sťažnostná argumentácia

9. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou vytýka napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia, keďže aplikačná úvaha súdu v nadväznosti na konkrétny obsah dovolania podľa názoru sťažovateľky úplne absentuje. Sťažovateľka je toho názoru, že naformulovala právne otázky spôsobom súladným s § 432 ods. 2 CSP, a z odôvodnenia nie je zrejmé, v čom malo spočívať procesné pochybenie sťažovateľky. Dovolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky v dovolaní, obmedzil sa iba na kopírovanie odôvodnenia svojho predchádzajúceho rozhodnutia a stručný odkaz na rozhodnutie veľkého senátu, a to bez toho, aby označenú judikatúru aplikoval na konkrétne námietky sťažovateľky.

Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd nezohľadnil novšiu judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu, na ktorú poukazovala. Riešenie predložené najvyšším súdom, osobitne v nadväznosti na jeho zamietavé stanovisko k prelomeniu zásady „nemo plus iuris“, podľa názoru sťažovateľky nie je spravodlivé. V roku 2020 prijal dovolací súd dve ďalšie rozhodnutia pod č. k. 4Cdo 95/2019 a 4Cdo 142/2019, v ktorých pomerne jednoznačne potvrdil právnu relevanciu a ochranu dobrej viery pri „nadobúdaní“ vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka, a to aj mimo zákonom výslovne predpokladaných prípadov. Poukázala tiež na rozhodnutia ústavného súdu č. k. I. ÚS 510/2016, IV. ÚS 65/2019 a č. k. IV. ÚS 59/2021, v ktorých badá sťažovateľka príklon k názoru, že možnosť poskytnúť právnu ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi naďalej

a priori nevylučuje ani ústavný súd. Dôvodom na eventuálny odklon od striktného uplatňovania zásady „nemo plus iuris“ však musí byť výnimočnosť okolností s ohľadom na elementárnu spravodlivosť. Rigidné zotrvanie na zásade „nemo plus iuris“ bez možnosti jej prelomenia ani vo výnimočnej situácii podľa názoru sťažovateľky nevytvára priestor pre spravodlivé riešenie súdnej veci. Dovolací súd poskytnutie ochrany jej právam nadobudnutým v dobrej viere ani len nezvážil. Nezohľadnil v podstate ani jeden z namietaných aspektov (nepodanie žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zákonom ustanovenej lehote, nadobudnutie nehnuteľnosti od nevlastníka v rámci dobrovoľnej dražby ako výnimka zo zásady „nemo plus iuris“ a dobrá viera sťažovateľky), ktoré by samy osebe postačovali na prijatie záveru, že dovolanie je dôvodné a dovolací súd má uplatniť svoju revíziu kompetenciu.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

10. Podstatou sťažnosti je namietaná arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľky, ktorá je toho názoru, že právne otázky naformulovala zákonným spôsobom, namietaná absencia riadneho odôvodnenia napadnutého uznesenia a neposkytnutie ochrany nadobudnutého majetku sťažovateľky v dobrej viere koliduje s požiadavkou materiálnej spravodlivosti.

11. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať intenzitu ústavnej relevancie.

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, keď je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa v prípade. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

13. Vychádzajúc z citovanej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je v zásade vo výlučnej právomoci najvyššieho súdu a zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľky v jej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je totiž právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnú vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

14. Ústavný súd v prejednávanej veci nezistil taký výklad a aplikáciu relevantných právnych ustanovení, ktorých účinky by boli nezlučiteľné s označenými právami sťažovateľky alebo ktoré by popierali samotný obsah a zmysel aplikovaných noriem. Ústavný súd považuje najvyšším súdom poskytnuté odpovede na námietky sťažovateľky o nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom za ústavne akceptovateľné.

15. K nastolenej problematike ústavný súd poznamenáva, že právna a súdna prax v otázke uprednostnenia ochrany práv pôvodného vlastníka pred ochranou dobromyseľného nadobúdateľa od nevlastníka prešla obdobím názorovej nejednotnosti, ktorá sa prejavila aj v prejednávanej veci (právny názor okresného súdu a najvyššieho súdu verzus právny názor krajského súdu vyjadrený v jeho prvom uznesení). Na úrovni najvyššieho súdu došlo k nastoleniu jednoty rozhodnutím veľkého senátu č. k. IVObdo 2/2020 z 27. apríla 2021, na ktoré poukazuje aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Na úrovni ústavnej súdnej praxe taktiež došlo v ostatnom období k ustáleniu na právnom názore o potrebe uprednostnenia ochrany pôvodného vlastníka s výnimkou tých prípadov, kde zákon výslovne vytvára právny rámec pre možnosť nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka. Z hľadiska vývoja a bližšieho odôvodnenia ústavný súd pripomína rozhodnutia č. k. I. ÚS 50/2010 a č. k. I. ÚS 510/2016.

Pokiaľ sťažovateľka poukazuje aj na nález č. k. IV. ÚS 65/2019, k tomu ústavný súd dodáva, že vzhľadom k celkom inej skutkovej situácii nie je v tejto veci aplikovateľný. Ústavný súd v ňom totiž poskytol ochranu dobromyseľnej nadobúdateľke, ktorá nadobudla od prevodcu vlastnícke právo v čase právoplatnosti priznania jeho vlastníckeho práva, ktoré bolo až následne zrušené dovolacím súdom, a to z dôvodu zákonom ustanovenej ochrany práv dobromyseľných tretích osôb v súdnom konaní, ktoré nie sú na konaní účastné.

16. Vzhľadom na namietané nedostatočné odôvodnenie ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je síce strohé a pre vecné riešenie odkazuje na predchádzajúce uznesenie v totožnej veci, ale poskytuje odpoveď na základnú dovoláciu argumentáciu. Z odôvodnenia vyplýva, že nastolené právne otázky boli síce v minulosti predmetom nejednotnosti rozhodovacej praxe, avšak už v čase vydania predchádzajúceho dovolacieho uznesenia v roku 2016 sa judikatúra najvyššieho súdu ustálila na riešení popísanom v tomto skoršom rozhodnutí, a to aj s prihliadnutím na právne názory vyjadrené v rozhodnutiach ústavného súdu a v roku 2021 veľký senát najvyššieho súdu toto stanovisko zopakoval vo svojom zjednocujúcom rozhodnutí. Pri posúdení odôvodnenia v jeho komplexe je zřejmé, že dovolateľkou nastolené právne otázky najvyšší súd vyhodnotil ako vyriešené a ďalej jednotne aplikované, čím nie je naplnený predpoklad dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, že ide o právne otázky riešené v praxi dovolacieho súdu rozdielne. Dovoláním napadnutý rozsudok krajského súdu vychádzajúci zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu v jeho skoršom zrušujúcom uznesení plne rešpektuje judikatúrnu líniu nastolenú veľkým senátom.

17. Ústavný súd konštantne považuje pri svojom rozhodovaní za potrebné zohľadniť aj požiadavku materiálnej spravodlivosti, na ktorú apeluje sťažovateľka. V tejto súvislosti je potrebné vziať v úvahu na strane jednej, že pôvodná vlastníčka (žalobkyňa) bola vzhľadom na skutkové okolnosti veci „zbavená“ vlastníckeho práva bez jej vedomia a pričinenia, prevodom na základe sfaľovaného

podpisu. Zároveň vlastnícke právo patrí medzi práva, požívajúce tú najvyššiu mieru ústavnej ochrany. Na druhej strane sťažovateľka, síce konajúca v dobrej viere v zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, by si mohla a mala byť vedomá, že ide o prezumovanú hodnovernosť údajov katastra, ktorá v prípade spornosti môže byť prelomená rozhodnutím súdu, a zároveň, že kúpa nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe má z hľadiska následnej ochrany svoje zákonné a ústavné limity, najmä že nezodpovedá rozsahu ochrany dobromyseľného nadobúdateľa poskytovanej, napr. pri nadobudnutí veci v exekučnej dražbe či pri odplatnom prevode veci v rámci konkurzného konania. Zvážiac všetky skutkové aspekty prejednávanej veci, ústavný súd nepovažuje riešenie poskytnuté všeobecnými súdmi za nezlučiteľné s požiadavkou materiálnej spravodlivosti.

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými základnými právami sťažovateľky nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu